

V zahradě

V zelené zahradě našeho domu stál starý dřevěný altánek. Chodil jsem si do něho pravidelně číst vždy, když skončila škola. Zahrada s anglickým trávnikem se ještě třpytila po dešti a svěžest z ní jen vyzařovala. Měli jsme zde vysázené nádherné keře a rostlinám se u nás dařilo také dobře. Nebyly to ale jen rostliny, které zdobily zahradu. Musím zmínit, že zde rostl i jeden mohutný strom. Na ten strom jsem vždycky rád lezl jako malé dítě. To ještě žila má matka. Dnes se o ní stará zahradník, poněvadž otec je zaneprázdňený, a tak si najal pro naši zahradu zahradníka, hned poté co matka zesnula. To ona tolik let pečovala o její rostlinstvo, sekala trávu, zalévala květiny, vytrhávala plevel, sázela nové druhy jako něco posvátného. Tuto roli však převzal cizí muž.

Někdy jsem ho z okna svého pokoje pozoroval. Báł jsem se, aby něco nezanedbal. Ale po nějaké době mi došlo, že i on si zahradu zamiloval a pečoval o ni s takovou láskou jako i má matka. Nežil v našem domě, pouze každé ráno v sobotu docházel do zahrady opečovávat její dary.

Zahrada ale postupem času měnila svůj ráz, jak jsem si všimal. Matčina zahrada byla více barevnější. Ta nynější měla převážně ponurý, pravidelný ráz a převládaly v ní růže – bílé. Vlastně v ní pěstoval jenom bílé růže.

Jednoho večera jsem hleděl z okna a zdálo se mi, že růže svítí. Světlo osvěcovalo temnou zahradu, jako by to byly nějaké reflexní pásy nebo zářiče či světelné lampy. Nedalo mi to a vyšel jsem ven.

Tehdy přšelo. Zastavil jsem se u stromu, sedl si pod něj a pozoroval, jak všechny růže svítí. Nic takového jsem dosud neviděl.

Děšť voněl. Nemohl jsem přijít na to, co mi ta vůně připomíná, ale záhy mi vše došlo. Někdo mě chytl za rameno. Vyskočil jsem polekaně od stromu.

Matka. Objevil se přede mnou snad její přízrak či snad sním jenom nějaký podivný sen? Možná jsem stále v posteli a všechno se mi zdá. Otázky začaly v hlavě vířit.

Stála oblečená v rudých šatech. Čeho jsem si ale všiml posléze - nebyla vůbec mokrá, i přestože přšelo.

Musí to být sen. Ale jak se z něho probudit? A chci se vůbec probudit? Teď je možnost, zeptat se na tolik věcí. Jako by tušila, co mi víří v hlavě, pousmála se a mlčky kývla. Vzala mě za ruku a šli jsme k jednomu keři s bílými svítícími růžemi. Jednu jsem utrlh jako dárek na přivítanou, avšak když jsem jí bílou růži podal, její svit začínal pomasínat. Růže zhasla. To by nebylo ani tak divné, protože to je jejich normální stav, že nesvítí, ale v jejich rukách se růže začala proměňovat na červenou barvu. V té chvíli jsem se ohlédl, neboť se kolem mě zahrada začala proměňovat do rudých odstínů.

„Mami, proč růže změnily svou barvu?“ zeptal jsem se na otázku, která mi vyvstala jako první na mysli, ačkoli jsem pak zalitoval, že jsem se nezeptal na něco duchaplnějšího, neboť vím, že sny netrývají věčně a nemohu tak marnit drahocenným časem. Tedy pokud jsem opravdu snil.

Matka neodpověděla, ale podala mi růži nazpět.

„Děkuji, ale proč...?“ chtěl jsem se zeptat, proč mi ji vrací, když v tu chvíli jsem si všiml, jak se má ruka barví do červena. Kapky krve stékaly z růže na mou dlaň. Upřel jsem vyděšeně zrak opět na matku, co to má jakože znamenat.

Začala plakat a její snové slzy dopadaly na zem. Poté pronesla jednu větu. Jednu jedinou větu, díky které jsem pochopil, co mi všichni tak dlouho tajili – proč vlastně matka zemřela.

Řekla: „Měla to být dvojčata.“

Zahrada se proměnila v rudé moře. Začal foukat silný vítr a všechny růže zmizely. Stál jsem v tom rozbouřeném moři a hledal očima matku, avšak nikdo nestál vedle mě. Jen poryv větru pomalu ustal a voda se začala rozplývat jako dým. Nejprve změnila svou barvu na bílou, a poté se rozplynula úplně. Víc si nepamatuji.

Ráno mě otec našel spát na zahradě pod stromem. Když mě probudil, nebyl jsem schopen dát mu kloudnou odpověď na to, co tam dělám. Začal hrozně nadávat, protože si myslel, že jsem ostrihal všechny růže. Nikde po nich totiž nebylo ani památky.

O mém přízraku či snad snu jsem mu ale neřekl. Hleděl jsem nevěřičně na naši zpustošenou zahradu bez bílých růží a mlčel. Ano, mlčel jsem. Tak jako oni přede mnou dlouho tajili tajemství. Já si to své nechal také raději pro sebe. Ne proto, že by mi tu příhodu nevěřili. Kdoví. Ale spíš jsem mlčel z úcty k tomu všemu, co neumím tak snadno pojmenovat. Střežil jsem tajemství, se kterým jsem se musel vyrovnávat ještě dlouhý čas.

A od té doby vím, že sny jsou skutečné.